

Arne Melchior (CD):

Hvor må det være svært at være dommer, og godt man ikke har den besværlighed. Vi skal her optræde – det er allerede sagt af mange – som anklagemyndighed, og som sådan mener jeg ikke, vi har andet valg end at lade sagen fortsætte, medmindre vi vil opkaste os til lægelige eller domslignende autoriteter, og det bør vi undlade.

Jeg forstår slet ikke hr. Hans Engell, når han stiller det ene spørgsmål efter det andet og så selv selvfølgelig får modspørgsmål om, hvad vil der ske, hvis Retslægerådet siger sådan og sådan, og hvis retten gør sådan og sådan. Retslægerådet har jo i hvert fald vejledt os ved at sige, at et endeligt sygdomsbillede kan vi først få i januar. Der er altså ikke så længe til januar – det lyder meget dramatisk, når man siger i 1995, men det er altså om ret få uger, og der er et næsten ulimiteret scenario af muligheder for, hvad henholdsvis Retslægerådet og Rigsretten kan komme til af resultater og udtalelser. Når hr. Hans Engell har svaret ganske klart, at hvis Ninn-Hansen får det bedre, hvilket ikke er udelukket i hverken den undersøgende læges eller Retslægerådets erklæringer, så vil han gerne have, at sagen skal fortsætte. Så kan han da ikke på nuværende tidspunkt stemme for én gang for alle at afslutte den; det er der ikke spor logik i.

Så siger hr. Hans Engell noget om at vælge den lette løsning. Jeg mener også, det er en forkert og utilstedelig beskyldning at sige, at det er den lette løsning. Jeg tror ikke, at de, der går imod Fremskridtspartiets forslag – og det skal jeg dog lige for en ordens skyld anmelde at CD gør – tager det lettere end dem, der går ind for det. Så kunne jeg med samme ret sige, at der er nogle, der tager den populistiske beslutning, nemlig den, de mener at der er flertal for i befolkningen, som stemningen er lige i øjeblikket. Det var hr. Hans Engell jo faktisk inde på, da han talte om den folkelige forståelse for den situation, at Folketinget ikke trækker sagen tilbage. Folkelig forståelse er meget vigtig, især når man optræder som lovgiver, så man ikke giver love, som krænker retsbevidstheden, og som ikke er til at overholde eller møder anden hindring for at blive bredt accepteret af befolkningen. Men her er vi altså ikke lovgivere, vi er ikke dommere, vi er anklagemyndighed, og vi må tage køligt på denne sag og ikke opkaste os til autoritet på områder, hvor vi ikke er det.

Jeg har så også en replik til hr. Thor Pedersen, som i sit – tror jeg – første indlæg i eftermiddag

sagde ordret, jeg skrev det ned: En tiltalt politiker skal kunne være til stede.

Det er anvendelsen af ordet politiker i den sammenhæng, jeg ikke kan lide. En tiltalt politiker skal behandles som andre tiltalte, og dér tror jeg nok at Folketingets dilemma er, at hvad enten vi tager den lette eller den populistiske løsning, så vil vi blive kritiseret, for hvis vi udskyder, så vil mange tænke som hr. Thor Pedersen, men hvis vi afbryder sagen nu, så vil mange og også med ganske god ret kunne sige: De hytter deres egne. Det er netop, fordi det er en gammel kollega, at de tager nogle hensyn, som ikke ville være blevet taget til enhver hr. Jensen eller Pedersen, og det frygter jeg vil være meget uheldigt for dansk retsopfattelse.

Må jeg så afslutningsvis på CD's vegne sige, at meningen med at føre en retssag, som jo kun er startet, fordi anklagemyndigheden har ment, at den kan føre til domfældelse, er jo faktisk også at give den tiltalte mulighed for at blive frikendt eller blive så mildt dømt, at det i almenopfattelsen mere eller mindre svarer til en frikendelse, og det er vel også et menneskeligt hensyn. Hvis vi afskærer Ninn-Hansen fra denne mulighed, skønt vi har muligheden for, at han vil kunne deltage i de sidste retsmøder, så mener jeg, at vi på en anden måde kommer til at gøre en uret, som hr. Hans Engell og hans kollegaer – hvoraf jo nogle tidligere har stemt for at rejse denne tiltale – skulle tænke over.

Vi afskærer i så fald hr. Ninn-Hansen for at opnå en frifindelsesdom, og derved vil det, så længe han lever og endda derefter, hænge ved, at »der var nok noget dér«, og det synes jeg ikke at han har fortjent.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Hr. Arne Melchior vender min bemærkning, at en tiltalt politiker skal være i retten for at kunne svare, til, at det skulle være et lidt mærkeligt, begrænset synspunkt, der kun skulle omfatte politikere.

Men det ligger jo alene i, at det, vi drøfter, er Rigsretten, og det er Rigsretten, jeg udtalte mig om. I Rigsretten kommer kun politikere eller in casu ekspolitikere, ikke andre.

Man kan ikke umiddelbart stå og sige, at det skal gælde for andre, for årsagen til, at jeg sagde, at man skal kunne svare for sig, er jo netop, at man i rigsretsloven har et særligt skærpet krav om, at den tiltalte, altså politikeren, skal kunne svare for sig.